

Ἐβαρέθηκα τὸ μάτι μου ἑκουράσθη νὰ κυττάζῃ
 ἔσπρον οὐρανὸ τὸ δίσκο σου, ποῦ μισσοσκοτεινιάζει.
 Σὺ, ποῦ εἶδες τόσα βόσκανα, μαρτύρια κι ἀγωνίας,
 κ' ἐφώτισες ἀμέτρηταίς ἔσπρον κόσμον δυστυγίαις,
 Δὲν θὰ φωτίσης, δὲν θὰ ἰδῆς τὸ ψυχομαχητὸ μου,
 σπασμὸ θανάτου δὲ θὰ ἰδῆς ἔσπρον ἀχνὸ τὸ πρόσωπό μου.
 τ' ἀχέλι τοῦτο, πρὶν κλεισθῆ, προτοῦ ἢ φωνῆ του σβύση
 νεκρὸ τραγοῦδι θὰ σοῦ πῆ καὶ θὰ σοῦ τραγοῦδήσῃ.
 Δὲ θάχῃς καύχημα νὰ ἰδῆς ἔσπρον πλάγι μου τὸ χάρο·
 τὸ θανάτὸ σου ἐγὼ θὰ ἰδῶ· τὴν ἔκλειψι θὰ πάρω
 τῆς φύσεως γιὰ σαβάνωμα, γιὰ νεκρικὴ στολὴ μου,
 καὶ θ' ἀγκαλιάσῃ, θὰ δεχθῆ τὸ σκότος τὴν ψυχὴ μου.

Τὸ πνεῦμα τοῦτο, φεύγωντας, θὲ νὰ ξαναγυρίσῃ
 ἔσπρον ἐκεῖνον, ὅπου ἠθέλησε θεῖο φῶς νὰ τοῦ χαρίσῃ!
 Μὰ μὴν πιστέψῃς, ἦλιε, πῶς θάνατι ζαρωμένο,
 ὅταν τὸ σκότος γύρω σου θὰ βρῖσκει ἀπλωμένο!
 θὰ ξαναζήσῃ ἐλόλαμπρο, δὲ σβύεται, δὲν πεθαίνει,
 θὰ λάμψῃ μέσα ἔσπρον εὐτυχιά, ποῦνε ἔσπρον φῶς σου ξένη·

ΜΙΟΡΙΤΖΑ

Ρουμουνική παραλογή.

Ἀπὸ τὰς ἀνθιομένης Ἀλπειας, ἀπὸ τὰς Πύ-
 λαιας τοῦ οὐρανοῦ κατέρχονται πρὸς τὴν κοιλάδα
 τρία ποιμνία προβάτων καὶ τρεῖς βοσκοί. Ὁ εἰς
 εἶνε Μολδαβός, ὁ ἄλλος Τρανσυλθανός καὶ ὁ τε-
 λευταῖος ἐκ τῆς Βρασείας.

Ἄλλα, ἀλλοίμονον! Ὁ Τρανσυλθανός καὶ ὁ
 Βρασεάτης συνηννοῦντο καὶ συνεβουλεύοντο, πῶς
 νὰ φονεύσουν, περὶ τὸ δειλινόν, τὸν Μολδαβόν,
 ὅστις εἶνε πλουσιώτερος των καὶ ἔχει περισσό-
 τερα πρόβατα καὶ κρινοὺς μὲ κερατὰ στρεπτα καὶ
 ἵππους εἰαγῶνους καὶ τοὺς κῦνας, τοὺς πλείον

ἀγρόπρονι. Ἀλλὰ ἡ Μιοριτζα, ἡ αἰὲς μὲ τὸ ἐρυ-
 θρὸν τρίχωμα ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἡμερῶν δὲν παύει
 νὰ βελιάζῃ, καὶ ἡ χλόη δὲν τὴν ἔλκει πλείον.

— Μοριτζα, ξαθή μου, παχουλή μου ξα-
 θούλα, τρεῖς ἡμέρες τώρα δὲν σωμαίνει τὸ στύ-
 μα σου! Μήπως δὲν σ' ἀρέσει ἐδῶ ἡ βοσκή, ἢ
 μήπως εἶσαι ἀβρωστη, μικρούλα μου Μιοριτζα;

— Ἀγαπημέτε μου βοσκέ, πῆγαίνε μας νὰ
 βοσκῶμε μέσα ἔσπρον μαῦρο δάσος, ὅπου καὶ
 χόρτο εἶνε γιὰ μᾶς καὶ σκιά γιὰ σένα. Ἀφέντη
 μου βοσκέ, πῆγαίνε νὰ βρῆς τὸν πειὸ πιστὸ
 καὶ τὸν πειὸ ἄγρωστο σκῆλο, γιατί θέλουν νὰ σὲ
 σκοτώσουν τὸ δειλινὸ ὁ βοσκὸς τῆς Τρανσυλθανίας
 καὶ ὁ βοσκὸς τῆς Βρασείας.

εἰς νέα ζωὴ, νῆαν ὑπαρξί κραγμένο ἀπὸ τὸν Πλάστη,
 ποῦ ἐσύντριψε τὸ φοβερὸ κεφάλι τοῦ ἑνάστη,
 πῶκλειψ', ἐπῆρε τὴ ζωὴ, κ' ἐνίκησε τὸν ἄδη,
 ποῦ ἐπάτησε τὸ θάνατο, τοῦ τάφου τὸ σκοτάδι.

Πῆγαίν', ἐνόσω τοῦ Θεοῦ ἡ χάρις, ἡ ἐσπλαχνία
 μὲ θέλει, μ' ἔχει ζωντανόν ἐστὴ φύσεως τὴν ἐρμία,
 νὰ πῶ τοῦ πόνου τὸ στερνόν, τὸ πικροποτισμένο
 ποτῆρι, ποῦ γιὰ τὸ θνητὸ ὑπάρχει διορισμένο.
 Πῆγαίνε, φύγε, τὸ ἔλεος ἐκεῖνου σ' τὸ προστάζει,
 καὶ εἰπέ ἐστὴ νύχτα τὴ βουβή, ποῦ τώρα σὲ σκεπάζει,
 ὅπως ἐπάνω ἐδῶ τῆς γῆς τὸ νεκρικὸ λιθάρι
 εἶδες τὸ πλάσμα τὸ στερνόν, στερνὰ τοῦ Ἀδάμ βλαστάρι,
 ποῦ ζωντανόν, περήφανο τὸν κόσμον ἐπροκαλοῦσε,
 τὴν οἰκουμένην, πῶσθενε, ποῦ ἐμπρός του ἔψυχοῦσε,
 νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ, ἂν ἤμπορῆ, τὴν πίστη τὴν ἀγία,
 τὴν πίστη, πῶχει ἔσπρον Θεό, καὶ τὴν Ἀθανασία!

(I. h. Campbell. — The Last Man)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΥΡΩΚΗΣ.

— Μιοριτζα μου, ἂν ἔμπορῃς νὰ προφητεύῃς
 τὴν τύχη, κ' ἂν μοῦ εἶνε γραμμένο νὰ πεθάνω,
 πῆς ἔσπρον Βρασεάτη καὶ ἔσπρον Τρανσυλθανόν νὰ
 μὲ θάψουν ἐδῶ κοντὰ, μέσα ἔσπρον βοσκή, γιὰ
 νάμαι πάγια μαζὶ σὰς, πίσω ἀπὸ τὴν καλύβα,
 καὶ νὰ προσέχω τοὺς σκύλους μου. Καὶ πῆς ἀ-
 κόμη νὰ βάλουν κοντὰ ἔσπρον κεφαλὴ μου μία
 γλογγέρα ἀπὸ βελανηδιά ποῦ νὰ τραγοῦδῇ τὸν
 ἔρωτά, μία γλογγέρα ἀπὸ κόκκαλο ποῦ νάχη φω-
 ρὴ δυνάτη. Ὅταν ὁ ἄνεμος φυσᾷ καὶ ταῖς κάνει
 νὰ βγάξουν τῆς φωναῖς των, τότε τὰ πρόβατά
 μου νὰ μαζεύωνται καὶ νὰ μὲ κλαῖνε μ' αἵμα-
 τιστάλακτα δακρυά.

Carmen Sylva.

Ο ΓΚΙΟΥΛ

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος θέ-
 ρους ἐκαθίμην μετὰ τοῦ φίλου μου
 Κίμωνος Π... ἐξωθεν τοῦ καφενείου
 τοῦ Νέου Φαλήρου πίνοντες τὸν καφῆν
 μας καὶ συνδιαλεγόμενοι ἐν καλλιτεχνικῇ
 διαχύσει περὶ διαφόρων θεμάτων, ἀλλὰ
 πάντοτε περὶ τῆς τέχνης. Ὁ φίλος μου ἦτο
 ζωγράφος ἐκ τῶν διακρινομένων, τοῦ ὁποῖου
 τὸ μέλλον ἐφαίνετο ἐξησθαισμένον. Χα-
 ρακτικῶς ὁμως ἀποκεντρωτικῶς, φθάνον-
 τος μέχρι σκαϊότητος, ὀλίγοντος εἶχε φίλους
 καὶ ἐξελαμβάνετο παρὰ τῶν γνωστῶν του
 ὡς μισάνθρωπος, μεθ' ὅλην τὴν λαμπρὰν
 καὶ εὐγενῆ καρδίαν του· ἐν ᾧ πρὸς τοὺς
 ἀνθρώπους ἐφαίνετο ἀποκρουστικὸς ἠγά-
 πα μέχρι λατρείας ὅλα τὰ ζῶα. Ἡμέραν
 τινὰ ἐνώπιόν μου ὄρωμσε ὡς λέων κατὰ
 τινος καρραγωγέως, τύπτοντος ἀνιερῶς
 τὸν ἵππον του. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη του ἐφθα-
 νε μέχρι μανίας πρὸς τοὺς κῦνας. Τὰ ζῶα
 ταῦτα τὰ ἐξόχως νοητικά, τῶν ὁποῖων
 διετεινέτο, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε ἐντελεστέρα
 τῆς ἀνθρωπίνης, εἶχε ψυχολογήσει τοσοῦ-
 τον, ὥστε ἐθαύμαζον τὴν πολυμάθειάν
 του ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, περὶ τοῦ
 ὁποῖου μοὶ ἀνέθετε πληθὺν συγγραφεῶν
 ἀρχαίων καὶ νεωτέρων. Εἰς τὸ ἐργαστή-
 ριον του τὸ πλεῖστον μέρος τῶν εἰκόνων
 του ἀπετέλει συλλογὴ ζωολογικῶν παρα-
 στάσεων ἀπὸ τοῦ πιθήκου μέχρι τῆς γα-

λῆς, ἀπὸ τοῦ ὀρόφου δὲ ἐκρέμοντο διά-
 φοροὶ σκελετοὶ καὶ κρανία νεκρῶν ζῶων,
 πρὸ τῶν ὁποῖων κατελαμβανόμεν ὑπὸ
 φρίκης.

Αἰθνης, ἐν ᾧ συνωμιλοῦμεν, εἶδον αὐ-
 τὸν κάτωχρον καὶ τρέμοντα ἐν ᾧ ἦρπασε
 νευρικῶς τὸν βραχίονα μου, τὸν ὁποῖον
 ἐσφίγγε τοσοῦτον ὥστε ἠσθάνθην πόνον.
 Ἐγερθεὶς ἔπειτα ὤρμησεν εἰς τὸ μέσον
 τῆς πλατείας, ὡς παράφρων, οἰφθεὶς ἐμ-
 προσθεν κυναρίου τινος, ὅπερ ἠκολούθει
 γηραιόν τινα κύριον μετὰ τινος παιδίου.

— «Γκιούλ! Γκιούλ!» ἐκραύγαζεν ἐκτὸς
 ἑαυτοῦ, καὶ τὸ ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκάλην
 του, ὡχρότερος γενόμενος ἐκ τῆς χαρᾶς
 του. «Γκιούλ, Γκιούλ».

Ἠγέρθην κ' ἐγὼ ἐκ περιεργίας καὶ τὸν
 ἠκολούθησα. Τὸ παιδίον τότε ἦρξατο
 κλαῖον, ὀλοφυρόμενον καὶ κραυγάζον «Ἀ-
 ζῶρ, Ἀζῶρ, εἶνε δικό μου .. σκυλάκι μου
 ... Ἀζῶρ μου». Ἄλλ' ὁ Κίμων τὸ ἐσφίγγε
 εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Κύριε, τῷ λέγει ὁ γέρον κύριος, ὁστις
 ἠκολούθειτο ὑπὸ τοῦ παιδίου, τὸ σκυ-
 λάκι αὐτὸ εἶνε ἰδικόν μας πρὸ πέντε μν-
 νῶν καὶ θὰ κάμετε καλὰ νὰ τὸ ἀφήσητε,
 διότι θὰ φωνάξω ἕνα κλητῆρα.

— Φωνάξατε ὅποιον θέλετε, κύριε, τὸ
 σκυλὶ αὐτὸ εἶνε δικό μου. Ἄς τὸ ἔχετε
 σεῖς πέντε μῆνες, ἐγὼ τὸ εἶχα πέντε χρό-

νια. Πέτρε, εἶπε στραφεὶς πρὸς ἐμὲ τὸ
 γνωρίζεις ... Δὲν τὸ εἶδες μαζὺ μου πολ-
 λάκις;

— Μάλιστα κύριε, τὸ σκυλὶ αὐτὸ ἀνή-
 κει εἰς τὸν φίλον μου, τὸ γνωρίζω.

— Ἄν εἶνε δικό σας, τότε ἀφετέ το
 κάτω καὶ φωνάξατέ του, νὰ δούμμε ἂν
 σὰς ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Κίμων καταθέσας τὸ κυνάριον κατὰ
 γῆς τὸ ἐκάλεε.

«Γκιούλ, Γκιούλ».

Ἄλλ' ὁ Γκιούλ — διότι πράγματι ἦτο
 αὐτός — ἔσπρον ἀκίνητος προσπλῶν μόνον
 παράδοξον βλέμμα ἐπὶ τοῦ φίλου μου
 καὶ κύπτων περίλυπος τὴν κεφαλὴν
 του.

— Βλέπετε, κύριε, ὅτι δὲν εἶνε δικό
 σας, εἶπε μετὰ θυμοῦ ὁ γέρον· ἐν ᾧ τὸ
 παιδίον ἀρπάσαν τὸ κυνάριον ἐξηφανίσθη
 μετ' αὐτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ συρρεῦσαντος κό-
 σμου.

Ὁ Κίμων ἀναυδος, ἐμβρόντητος ἐπα-
 νῆλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν τράπεζάν μας,
 καταπεσὼν ἐπὶ τινος καθίσματος, καὶ, κα-
 λύψας τὴν πελιδνὴν μορφήν του διὰ τῶν
 χειρῶν, ἀνελύθη εἰς δάκρυα, ἐνᾧ οἱ ὄμοι
 του ἀνετινάσσοντο εἰς ἕκαστον λυγμόν
 του. Ἠθέλησε νὰ τρέξῃ ὀπίσθεν τοῦ παι-
 δίου, ἀλλὰ τὸν ἀνεχαίτισα πρὸς ἀποφυ-
 γὴν δυσαρέστου σκηνῆς.